

גיליון מס'
21

פרשת "צו"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

האם הכל באמת טוב?

"טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו" - פסוק זה בתהלים (קמה, ט') אמור לגרום לנו שמחה גדולה, הרי ה' יתברך הוא הטוב ודרך הטוב להטיב, ובנוסף הוא גם רחמן, שזה אומר שאפילו אם אין לנו מספיק זכויות לקבל את הטוב, בכל זאת הוא רחמן ונותן לברואיו לפניו משורת הדין. והרחמים כוללים את כל מעשיו, דהיינו את כל היצורים שבבריאה. וכן מביאה הגמרא (ברכות ס') אמר רבי עקיבא לעולם ירגיל אדם עצמו לומר כל מה שה' עושה זה לטובה. ומוסיפה הגמ' ומביאה סיפורים נפלאים, על נחום איש גוֹם זו שהיה רגיל לומר גם זו לטובה, ומרוב הרגל במשפט זה נקבע הדבר בשמו. ובכל הסיפורים מובא שהיה רגיל על כל צרה שבאה עליו לומר גם זו לטובה, וכך היה הבורא יתברך מהפך את הדברים שבסופו של ענין הדבר היה לטובתו.

בשלחן ערוך (סי' רכב ס"ג) פסק מרן: חייב אדם לברך על הרעה בדעת שלמה ובנפש חפצה, כדרך שמברך בשמחה על הטובה. ע"ש. כלומר, שכשם שאדם שנוולד לו בן מברך בשמחה ברכת "הטוב והמטיב", כך בדיוק באותה שמחה צריך לברך "בורך דיין האמת" על פטירת אחד מקרוביו.

ובתחילה התקשתי מאוד בדברי הש"ע, איך אפשר לברך בשמח ברכה שכזו? ויתרה מזו איך אפשר לצוות אדם להיות שמח בשעת אבלו על אחד מקרוביו שנפטר, הרי זה דבר שתלוי בהרגשת הלב? אולם לאחר מספר שנים שהעמקתי בהכרת הבורא, הבנתי שלא מספיקה האמונה שהבורא יתברך מנהיג אותי בכל רגע בחיי, אלא צריך ללמוד להכיר אותו ואת דרכי הנהגתו בעולם.

ג' סוגי מאמינים

כמו שכתבתי כבר בחלק האמונה, ישנם כמה סוגי מאמינים, שהנמוך שבהם הוא זה שמאמין שהקב"ה ברא את עולמו, ועולם כמנהגו נוהג, ואינו מבין שאין רגע אחד בבריאה שאינו תלוי ברצונו ובהנהגתו של הבורא יתברך.

סוג שני של מאמין, שיודע שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ואם אשתו הרימה עליו את קולה, הוא מבין שזה בא ישירות מהבורא יתברך, אבל הוא סובל בשקט, וחושב שה' פשוט מעניש אותו כל הזמן. והסוג השלישי והטוב ביותר הוא, שלא רק שהוא מבין שהכל ממנו יתברך, אלא משכיל גם לדעת שזה לטובתו ממש.

השאלות ודאי קופצות בראשכם מיד, איך זה לטובתי אם אני חולה ולא מצליח לקום מהמיטה? מה הטוב בזה שאין כסף לסיים את החודש? או בזה שאין לי ילדים? וכמובן איך אפשר להסביר לאימא שאיבדה את

בנה שזה לטובתה ולטובת בנה? ובטח הרווקים והרווקות שבניכם שואלים, הרי לא טוב היות האדם לבדו, ומדוע אני כל כך הרבה זמן לבד?

אז ראשית אומר שלא על כל השאלות אוכל לענות ולהסביר, ובכל זאת אנסה להסביר על חלק מהמקרים מדוע הם לטובתנו.

אין רע מה' יתברך

אבל דבר אחד אנחנו חייבים לדעת, אין רע שיוצא מה' יתברך, כי הבורא כולו טוב, וכולנו יצירי כפיו של הבורא יתברך, וכל יהודי הוא חלק ממנו ממש, ולא יעלה על הדעת שהבורא יתברך ירצה להרע לחלק ממנו. ובנוסף, הרי הוא הטוב המושלם ואין דרכו של טוב להרע כלל.

בפתיחת הספר כתבתי בקצרה על משבר קשה שעברתי לפני שנים רבות, הייתה זו תקופה של שיא פרחתי בלימוד התורה, זכיתי להתמיד בתורה ממש עד כלות כוחותיי, לא הייתי מדבר כמעט אם אף אדם, ממעט באכילה ובשינה, והכול במטרה לגדול בתורה ובראית ה'.

ולפתע ביום בהיר כשקמתי בבוקר הרגשתי סחרחורות קשות וחולשה אדירה, לא הרמתי ידיים וניסיתי לפתוח את הגמרא וללמוד כהרגלי.

והנה, אני מרגיש שכשאני מתאמץ ללמוד ולהבין את הגמרא החולשה יותר מתגברת עלי, חזרתי לביתי לנוח, אולי אני פשוט עייף - אמרתי לעצמי.

ולא! כיזבתי, גם לאחר שינה ארוכה עדין הרגשתי חלש מאוד כאילו שלא ישנתי, הבנתי שאני חייב להיבדק, משהו עובר עלי.

לאחר שבקרתי אצל הרופא נשלחתי לבדיקות, בש"ה יצאו תקינות. הסברתי לרופא אולי הבדיקות תקינות אבל אני לא תקין!

שלח אותי הרופא לבדיקות נוספות וגם הם יצאו תקינות, ניסיתי לגשת למומחים יותר, וכולם תשובתם הייתה - "הכל תקין!"

ובנתיים, בכל אותה תקופה אני לא מצליח לחזור לעצמי וללימודי, הדבר היחיד שיכולתי לעשות זה לקרוא תהילים לזמן קצוב.

בכיתי בכל יום לבורא יתברך -

"ריבונו של עולם תן לי לשמח אותך, תן לי כוח ללמוד את תורתך, כל בקשתי ורצוני זה רק לעשות רצונך".

והבורא יתברך החליט להשאיר את המצב על כנו.

בצר לי פניתי לכל תלמידי החכמים שאני מכיר, ובראשם גדולי הדור, בתחינה: "אנא תתפללו עלי שאבריא מחולשותיי ומכאבי השונים, בכדי שאחזור לתלמודי".

המשך בעמוד האחרון

זמני כניסה ויציאת השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
18:36	18:39	18:38	18:38
19:28	19:30	19:29	19:30
20:12	20:16	20:14	20:14
בירושלים: ללילה 40 דקות 18:19			

להצלחת
כוכבה בת בדור שושנה

לעילוי נשמת
נועם אלימלך בן אילנית

לזיווג הגון
דורון ישי בן רחל

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 12,000 עותקים

הנהגות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

חלק בית יוסף.

לפני חמישים שנה התריע מרן הגרע"י זצוק"ל על הדבר הזה למא לא קונים בשר חלק בית יוסף, למא לא עושים חלק בית יוסף, שידעו שרק החלק זה הכשר לדעת מרן. הדרוש הראשון של מרן הגרע"י בבני ברק היה לפני חמישים שנה, שם היה בית כנסת 'המשפדים' ודרש כן. והנה בישיבת פוניבז' יש הרבה בחורים ספרדים, והטבח היה קונה בשר כשר, לא קונה חלק, והספרדים היו אוכלים את זה, לא ידעו שום דבר, היעלה על דעתם שזה פסול לדעת מרן? אבל כשהסביר להם את הדבר הזה, עשו שביתה, לא רוצים לאכול.

הלכו סיפרו לראשי הישיבה כי הספרדים אינם רוצים לאכול, קרא אותם ושאל, מה יש מה קרה? אמרו, כך וכך אמרתי, והם לא רוצים לזוז מדברי מרן ימין ושמאל. אנחנו ספרדים קיבלנו הוראות מרן, מי שחולק על מרן חולק על השכינה, כך אמר הרמ"א, ולכן איננו רוצים לאכול. אם יקנה חלק נאכל, אם לא לא נאכל.

וראש הישיבה דאז נתן הוראה לטבח, חייב אתה לקנות אך ורק חלק. ומאז נפתחו כמה חנויות של חלק ב"י בבני ברק, קודם לא ידעו, נשכח הדבר. ואלה לומדים גמרא, לא לומדים בית יוסף סימן לט שהוא כותב החילוקים בין יש סירכא בין אין, הם לא שמעו את זה מעולם, ורק אחרי ששמעו נודע להם הדבר ואז נפתחו כמה חנויות של חלק. גם עכשיו תדעו לכם, מי שאוכל "כשר" - אוכל טרף לדעת מרן, צריך להיות רק חלק, ויש חלק 'בית יוסף' מאה אחוז. הרב עמר, הרב-הראשי שלנו הלך ובדק בבתי המטבחים, אמר אין דבר כשר בעולם כמו בשר חלק 'בית יוסף'! [מעדני מלך]

שאלות ותשובות

ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה: האם מותר להשרות פירות מלוכלכים במים על מנת לנקותם?

תשובה: בשו"ע ס' ש"ט ס"ע ח' פסק, אין שורין את הכרשנין, דהיינו שאסור להניח פירות מטונפים במים על מנת שתצוף הפסולת למעלה.

הסיבה שהדבר אסור מפני שזה נחשב כבורר בכלי שהרי על ידי משקל המים נפרדת הפסולת מעל גבי האוכל. וכל זה דווקא באוכל שלא נאכל יחד עם הפסולת שלו אבל תפוחים וכדומה שנאכלים כמות שהם ושוטפים אותם רק לרווחא דמילתא מותר להשרותם במים בשבת, אולם לשטוף פירות מתחת לזרם מים מותר אם עושה את זה סמוך לאכילתם כיוון שעושה את זה בדרך אכילה שהרי כך דרך לאכול הפירות. מסקנה - אסור לשרות פירות וירקות או ירק עלים במים בשבת על מנת שהפסולת תצוף על גבי המים אבל לשטוף אותם תחת זרם המים ובלבד שיאכל אותם לאלתר.

שאלה: האם מותר לשפוך שמן של שימורי טונה מתוך הקופסא או הנוזל שיש בקופסאות גרגירי התיירס בשבת?

תשובה: את השמן שצף מעל גבי הטונה בודאי שמותר לשפוך שהרי לא נחשב כתערובת ומותר, ונראה שאולי את השמן שמעורב עם הטונה מותר לשפוך מתוכה, כיוון שהטונה והתיירס נאכלים יחד עם השמן והנוזל, והסיבה שמוציאים את השמן זה בדרך כלל מטעמי בריאות, וידוע פסק מרן בסימן שו"ט ס' ט' שכל שנאכל יחד עם הפסולת מותר לברור אותו בשבת והוא הדין לטונה והשמן וכן התיירס והמים שבתוכו.

ועוד שישנם דעות בראשונים שבשני מיני אוכלים בורר איזה מהם שרוצה על מנת לאכול לאלתר וכך נראה דעתו של הרמב"ם והעתיקו בשו"ע.

ועוד יש להוסיף מה שפסק ב"ס ש"כ ס"ז שמותר לסחוט כבשים לצורך גופם, דהיינו שרוצה לאכול את הכבשים ללא הנוזל וכך הדין בטונה שמוציא ממנה את השמן לצורך גוף הטונה.

אולם נראה שאסור לסחוט את הטונה על ידי הלשונית של הפחית גם מפני שנחשב כבורר בכלי שהדבר אסור מדרבנן ועוד ש"ע"י שמשתמש בלשונית לצורך סחיטה מגלה בדעתו שבפתיחת הקופסא בשבת התכוון לתקן את הכלי לצורך סחיטת הטונה ויש בזה משום מכה בפטיש.

מסקנה - טונה המעורבת עם שמן וכן גרגירי תירס המעורבים עם מים מותר לשפוך מתוכם את השמן והמים בשבת ובלבד שלא יסחט על ידי לשונית הפחית וכן חייב לעשות הפעולה סמוך לשעת האכילה.

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

לאחר זמן ססה האחות להודו משם התגלגלה למנזר בודהיסטי והתחברה לגורו "המדריך של הכת". יום אחד הלכו הגורו ותלמידיו על שפת הים והנה רואה ה"אחות" מרחוק ארנק על החול הגורו שנתקל בו ראשון פתח את הארנק, היו בו מסמכים מזהים של בעל הארנק וחבילת דולרים מרשרשים. הגורו בלי להתבלבל החליק את הארנק מתחת לשולי גלימתו. אותה אחות יהודיה אומרת לו "גור איך אתה לוקח את זה לעצמך הרי יש לזה סימנים - יש כאן מסמכים מזהים?!"

הגורו השיב לה בלי להתבלבל "הכל עולם אחד מה זה משנה אם הארנק בכיס שלי או בכיס שלו הכל עולם אחד"....

האחות היהודיה עמדה נדהמת זה הגורו שהיא כל כך מעריכה ברגע שראה כסף לא עמד בפתי. והרב שבא להרצות להם דיבר על דיני השבת אבידה כ"כ ברורים. כנראה שהאמת לא פה אלא ביהדות. באותו רגע גמלה בליבה ההחלטה במקום לברוח להודו היא מסתובבת חוזרת ל"הודו לה" קיראו בשמו". ושבה ארצה לסמינר לברור היהדות.

מהי העוצמה של שיעור תורה אחד, שיכול לחולל בנשמה יהודית!!!

פרשתנו עוסקת במעשה הקרבנות כהמשך ישיר לפרשה הקודמת.

בעל הטורים בתחילת הפרשה מבאר את הפסוק "זאת תורת העולה היא העולה"....

הקורבנות נקראים "אשה" והתורה נקראת "אש".

הקורבנות נקראים "לחם". והתורה נקראת "לחם".

כשם שאי אפשר לעולם בלי לחם, כך אי אפשר לעולם בלא תורה!!!

שנזכה לחוש ולטעום את מתיקות התורה.

שבת שלום.

בחור צעיר שחזר בתשובה רצה גם לעורר את אחותו להתקרב ליהדות. אחותו לא בדיוק התעניינה בנושא אבל לאחר הפצרות מרובות מאחיה הסכימה לפרגן לו ללכת עימו להרצאה אחת בכל מקום שיבחר בארץ. אבל בתנאי אחד. שלאחר ההרצאה לא יבקש ממנה לעולם להתעניין ביהדות.

האח המסור עשה הכל, לבחור את המרצה הטוב ביותר, עם הנושא המרתק ביותר. שבמכה אחת תחזור בתשובה.

בערב המיוחל נכנסו שניהם לאולם ההרצאות תפסו מיקום טוב והמתינו למרצה.

מחוגי השעון מתקדמים והמרצה לא בא. הבחור החל לגלות סימני עצבנות מה קורה?

לאחר איחור מתמשך נכנס לאולם בחור צעיר אוחז בגמ'. ופנה לקהל.

אני מתנצל בשם המרצה על כך שנמנע ממנו להגיע. אך במקום זאת אני אשתדל ללמוד עימכם סוגיה מעניינת מהגמ'. בואו נלמד דיני השבת אבידה.

אם אדם מצא חפץ עליו להשיבו לבעליו ע"פ הסימנים של החפץ....

לאחר 5 דקות של לימוד, האולם כמעט התרוקן מיושביו.

גם הבחור חפץ ללכת. אבל אחותו אמרה לו אני התחייבתי להרצאה אחת, אני לא קמה!!! לא מעניין אותי על מה הרב ידבר אני כאן ע"מ לסיים את ההתחייבות שלי.

ההרצאה הסתיימה כאשר באולם נוחסם רק האח והאחות מלבד המרצה.

בסיומה אמרה האחות. זהו עמדתי בהתחייבות שלי כעת תעמוד אתה בהתחייבותך ואל תטריד אותי יותר בעיניי דת. האח היה מאוכזב ומוחמץ עד עמקי נשמתו. אבל מה אפשר לעשות גם להתעורר לתשובה צריך זכות.

כנראה שאין לה....

יודע שהילדה מרגישה לא הכי טוב אך שוכח מזה לאחר רגע, בטוח שאת דואגת לזה. קשה לו להקשיב שעות ארוכות ולדבר כל כך הרבה. לעומת זאת אם נכתוב על הצלע קשה למחוק, האישה יותר פגיעה, יותר זוכרת את המאורעות. גם אם ננסה להילחם בזה, קרי לנסות לדבר שעות ולעסוק שהוא לא זוכר או לא מקשיב בכבוד ראש, או לחלופין להיות מתוסכלת מהעובדה שהכול נופל עליך ושהוא לא דואג לפרטים הקטנים שאת דואגת - זה לא יעזור. כי נבראנו שונים. וזה לטובה, האישה מקבלת כוחות מחוזקים עבור זה.

אף אדם לא ינסה לתפעל מכונת כביסה בלי לקרוא וללמוד את הוראות ההפעלה המדויקות, המכונה הנפלאה ביותר היא גוף האדם והיצרן הוא בורא העולם - הוא זה שנותן לנו הוראות תפעול הכיצד לתפעל את הגוף והנשמה יחד ולחיות חיים מתוקים מדבש. זוהי התורה הקדושה. אז מדוע במכונה החשובה ביותר אנו מקלים ראש? חושבים שאנו מבינים טוב יותר..

הרמטכ"ל או ראש הממשלה לא אומר "אוף, למה הכל עליי" הוא שמח בזה, רוצה את התפקיד החשוב הזה. מייחל שיבחרו בו שוב. ואת? נבחרת. בכל יום ביומו שהקב"ה מחפש בטוב מעשה בראשית הוא לוחש באזןך "את נבחרת! להיות אישה בבית יהודי! אמא בבית יהודי! אחריות? בהחלט. אבל מחמיאה! תשמחי בעבודה שלך. תעריכי כל פעולה קטנה שלך! זה ענק בשמיים. אם כל זה לא שכנע אותך - אז טיפ! עדיף לשמוח בעשייה, זה יותר כיף לחיות בשמחה ולעשות את אותן פעולות בחיוך ולא בפרצוף חמוץ וממורמר. את המרוויחה הראשונה מהשמחה שלך. שנוכה לבריאות איתנה מתוך שמחה אמיתית בלב ואהבת השם אמיתית! שבת טובה!

נשים רבות תוהות ושואלות "מה? כל הבית על הכתפיים שלי?" תמיד מדברים שהאישה היא מקור הכוח בבית, אם האישה שמחה כל הבית שמח, אם האמא צנועה הילדים מכובדים, כשהאמא מברכת בקול הסטייפלר זצ"ל אמר שהילדים לומדים יראת שמיים ומאידך תמיד אומרים שאם האמא צועקת הילדים ידברו בטונים גבוהים, אם היא עצבנית כמובן שלא נתפלא מדוע הם גם, אז הכל לפי האישה! זו אחריות כבדה. נשים רבות מתרעמות על עובדה זו ותוהות מה עם הבעל? למה שהאחריות לא תהיה גם עליו? איך הוא ישן כל כך טוב בלילה שהילדה משתעלת? או שלילד יש חום? ואם יש מחר טיול חשוב לאחד הילדים אז למה כמעט תמיד האמא דואגת לצרכי הילד, מארגנת תיקים ומתרגשת כאלו היא נוסעת לטיול? מדוע אשת החיל מוטרדת מהכביסה והכיריים, משטיפת הבית והכנת האוכל? למה רוב הבעלים לא מסוגלים פיזית לקפל כביסה כמו האישה? ולמה הוא לא שם לב שהוא דורך על צעצועים בכניסתו לבית? אה, ומדוע לא אכפת לו שהמפית בשולחן שבת מתאימה לכוסות? שאלות אלו ועוד רבות כהנה צצות במהלך החיים ובייחוד כאשר לומדים את התורה המתוקה ודרכה של האישה בבית יהודי. נקדים ונאמר כי האישה בנויה אחרת מהגבר, אם נרצה ואם לאו. השם יתברך ברא את האישה מהצלע - מאיבר צנוע, מוסתר. לכן האישה יותר פנימית, יותר בייטית, אוהבת ודואגת לבית שלה. היא המנוע של הבית - לא רואים אותו והוא לא אמור לעשות רעש אבל הוא מפעיל את הבית כולו. הגבר נברא מעפר, מה שכתובים על העפר נמחק לאחר כמה רגעים. בדיוק כמו הסיפור רווי הפרטים שסיפרת לבעלך ולאחר שניה הוא לא זכר את תחילת השיחה.

פנינים מהפרשה

צו אלה אלהן (ו, ב)

אין צו אלא לשון זירוז, אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס (רש"י) כל אבריו של אדם יש להם "כיס" - כעין כיסוי השומר על כל אבר לבל יעשה את הבלי רצוי. הפה למשל, יש לו שפתיים שבהן יכול הוא לסגור כל אימת שהוא רוצה להימנע מדבורים רעים. האוזן - יש לה אליה שאפשר לכופ אותה לתוכה כדי שלא לשמוע דבר שאינו הגון. העין - יש לה שמורה ועפעף, וכן שאר האיברים המשמשים את חושי של האדם. לעומת זה המחשבה אין לה שום "כיס" לכסות עליה, בת חורין היא, פועלת ומשפיעה תדיר. מן הצורך איפוא לזרז ולשקוד הרבה כדי לשמור על המחשבה מהרהורים רעים. והנה, מכיון שקרבן עולה בא לכפר בעיקר על מחשבות רעות, לכן אמרה תורה בקרבן עולה "צו" שפירושו זירוז, כי "ביותר צריך לזרז במקום שיש בו חסרון כיס", כלומר, כאשר הדברים אמורים במחשבת הלב, שהיא חסרת "כיס" ... (שיחות צדיקים)

זאת תורת העלה הוא העלה (ו, ב)

במידה שאדם מתנשא ועולה במדרגות, בה במידה עליו להמעיט את עצמו ולהיות יותר שפל רוח. לפיכך הדין הוא, שאדם פשוט משתחוה בתפילת שמונה עשרה רק בברכה הראשונה וב"מודים" בתחילה ובסוף, כהן גדול חייב להשתחוות בסוף כל ברכה, ואילו מלך משתחוה בתחילת שמונה עשרה ואינו זוקף עצמו עד לאחר התפילה. במידה שאדם גדול יותר, עליו לשקוד יותר כדי להכניע עצמו לפני הבורא. (אורח לחיים)

ופשט את בגדיי ולבש בגדים אחרים (ו, ד)

בגדים שבישל בהם קדיה לרבו, אל ימוזג להם כוס לרבו (רש"י) מכאן ראינו שצריך אדם להחליף בגדיו לשבת בבגדים יותר נאים, כשם שהכהן לא היה לובש בשעת העבודה אותם בגדים שבהם היה מוציא את הדשן, אלא לבש בגדים אחרים, יותר נאים ויותר נקיים, כך גם בשבת - יש ללבוש בגדים נאים ונקיים יותר מאלה שלובשים אותם בערב שבת בשעת ההכנות לשבת... (גמרא שבת קיד ומהרש"א שם)

סיפור לשבת

כעבור שנה נולד להם, במזל טוב, בנם הבכור. הילד נולד עם פזילה חמורה בשתי עיניו ונזקק לטיפולים יקרים ולניתוחים במשך שנים, וגם הרכיב משקפיים עבות. צריך לציין, שמעולם החתן לא פייס את הכלה הראשונה ואת משפחתה, וכאמור, מעולם לא התייעץ בדעת תורה.

עשרים וחמש שנה לאחר שהשאיר כלה בזויה ואומללה זו וחזר בו מן האירוסין, הוא חצה כביש כהולך רגל ומכונית פגעה בו והעיפה אותו למרחק של עשרה מטרים.

בעל המעשה שכב בטיפול נמרץ חסר הכרה. הרופאים הודיעו למשפחה, שאם יחיה קרוב לוודאי כי יהיה "צמח".

בחסדי שמיים יצא הוא מכלל סכנה, אך נגרם נזק בלתי הפיך למרכז המוח - החלק השולט על הראייה. כשהתעורר, ראייתו הייתה מטושטשת ביותר. למשך כעשר שנים נוספות ראה דמויות כפולות. עיניו היו חשוכות מרפא ושום משקפיים לא יכולות היו לעזור לו. עוד יותר גרוע, ראייתו הכפולה הייתה מעייפת, מתסכלת ומרגיזה אותו מאוד.

כך נידון המבזה בחרב חדה של מידת הדין, והמתבזה יצאה לחיים טובים ומאושרים. הקב"ה פיצה אותה עשרת מונים על עוגמת הנפש שנגרמה לה בביטול האירוסין.

המעשה הוא מעשה שהיה, כמובן. המוסר השכל ברור, וכל מילה נוספת - מיותרת...

יודע ששם אלוקים הוא מידת הדין ובאה התורה לומר לך "ולא תונו איש את עמיתו" אל תעצר את חבריך כי אם תעצר אותו מידת הדין תפגע בך ח"ו "ויראת מאלוקיך".

[להתעדן באהבתך]

בספר "נפשי תידום" מובא מעשה נורא הממחיש עד כמה צריכים אנו זהירות יתירה שלא לצער אדם משראלי.

השעה רבע לתשע בערב, והחתן עדיין לא בא. חלק מבני משפחתו, שלא ידעו מרחשי ליבו, גם נוכחו במקום. בשעה תשע נצצו הדמעות בעיני הכלה והוריה מודאגים ודרוכים. גיסו של החתן, איש ישר ונעים הליכות, נסע במהירות לבית החתן. החתן, שלא התייעץ בדעת תורה טרם קיבל את החלטתו הפזיזה, ולא הבין את חומרת מעשיו, הכריז בפניו: "איני רוצה אותה! אי אפשר לסבול את המשקפיים האלו!"

הגיס ניער אותו וגער בו, אך ללא הועיל.

הגיס חוזר לאולם, השעה כבר עשר, ומתוך מבוכה ובושה גדולה מנשוא, מסר בחוסר אונים את הבשורה המרה לאבי הכלה: "לא יהיה אירוסין - החתן חזר בו".

אי אפשר לתאר את הבושה, הכלימה והביזיון של הכלה ובני משפחתה בפני אולם מלא אורחים, ידידים וסבבים. הון תועפות הושקע בשמלה החדשה של הכלה ובשולחנות העמוסים לטוב. בהשקעה יחד עם שעות של עבודה, המון תקווה וציפיות לטוב, ירדו לטמיון.

הכלה פרצה בכבי מר וכשלו ברכי אימה. אביה גייס את כל כוחות האיפוק. איזו בושה! איזו חרפה! גיס החתן ניסה לעורר ולשכך את הכאב במקצת: "היא עוד תמצא טוב ממנו. גם זו לטובה". והוא צדק. כעבור שמונה חודשים הכלה קיבלה הצעה העולה על החתן הקודם מכל הבחינות, גם רוחניות וגם גשמיות. בעת כתיבת שורות אלו, היא סבתא מאושרת שכבר צברה למעלה מארבעים שנות נישואין מתוקות מדבש עם בעלה, איש מכובד ומצלח. עד כאן סיפורה של הכלה. סוף טוב הכל טוב.

גם החתן מצא אחרת, כביכול נאה מן הראשונה וכלי משקפיים. והנה, מספר חודשים לאחר החתונה חלה הרעה בראייתו של אשתו והיא נזקקה למשקפיים.

המעוניינים להפיץ את העלון באזור מגוריהם: 03-8000770